

011. Eerste Leids dictee van de Lucas van Leydenschool (auteurs: docenten Lucas van Leydenschool)

Een choquerend perspectief

Krappe budgetten zijn er in toenemende mate oorzaak van dat uit 's Rijks financiën gesubsidieerde educatieve instellingen allerwegen curieuze en frivole paden bewandelen, teneinde de financiële armslag van het eigen instituut te vergroten.

Men hoopte zodoende op adequate wijze een selectie te kunnen maken uit de almaar voortijlende stroom van onvermijdelijke of trendy leermiddelen ten behoeve van de diverse vak- en vormingsgebieden, die het activiteitenplan voorschrijft.

Is het een choquerend perspectief als een louche, bijna failliete likeurgrossier zonder gêne als contraprestatie voor de financiële injectie van de schoolportemonnee van het educatieve instituut voor ambitieuze, niet uitgelote adolescenten eist, dat een jaarlijks, in de chicste periodieken geannonceerd bacchanaal dient te worden georganiseerd?

De door de weldoener gefourneerde leermiddelen stellen de pupillen weliswaar in staat ruimschoots van allerlei modieuze ontwikkelingen te genieten, toch lijkt het geen idee-fixe te vermoeden dat door een exorbitante expansiedrang uitgangspunten en doelstellingen van de eens zelfstandig opererende instelling verdwijnen en is scepsis op zijn plaats als commerciële doelen pedagogische ideologieën beconcurreren en essentiële additionele taken gebagatelliseerd worden.

Wie naast de dagelijkse taak ook didacticus, pedagoog, psycholoog en therapeut is, wie effectieve represailles tracht te creëren voor het ongedisciplineerd en excessief gechicaneer van indolente dommeriken, opruierige querulanten en tirannieke slechteriken, wie met geveinsde stoïcijnse berusting consciëntieus het larmoyante niveau van stagiaires probeert op te vijzelen en met malicieuze blik hun lethargische houding kapittelt, wie neuzen snuit, moeër wordende luie ogen afplakt, ambulancechauffeur is, hoofdfluis rigoureuus de kop indrukt, smeuiige fecaliën van kleuterbillen verwijdert, wie het labyrint van brochures, convenanten, nota's, essays en ministeriële manoeuvres tracht te doorgronden, zich altruïstisch encanailleert met antidependanceadepten, graffititerroristen moet koeioneren en wie bij dit alles de veile glimlach van de filantroop voortdurend op de retina geëts ziet, is behalve idealist, vooral leerkracht.

Wie nu denkt dat leerkrachten dromen van een numerus fixus en een van overheidswege strikt gereguleerde geboortebeperving, teneinde achterovergevlid in een chaise longue te kunnen genieten van een kopje cafeïnevrije cappuccino, wie denkt dat leerkrachten klaaglijke deuntjes fluiten om in het gevlij te komen van dubieuze critici, is slecht geïnformeerd.

Wie overtuigd is, dat het hier een intensieve, gevarieerde en creatieve functie betreft, heeft zonder twijfel gelijk. Wie daarentegen onverschillig blijft en meent het lerarenkorps voortdurend en ten eeuwigden dage te moeten ondermijnen en te bespotten door telkenmale dezelfde flauwiteiten te herkauwen, wie vervalt in een decennia oude en

zouteloze grap en dus de vraag stelt: “Waarom hebben docenten eigenlijk van die lange vakanties”, moet, beste collegae en sympathisanten, voor nu en altijd gepareerd worden met: “Waarom heeft een giraffe een lange nek”?